

"Peitke ennast ruttu latuse alla fambrisse õra."

Perenaene tuli, suur pakk kaenlas ja õtes Õkertile madala haleda healega:

"Selle punasepruuni kleidi wärw on õra pleesinud ja tahab ueste wärwida. Missugust wärwi Teie millest siibade?"

"Hm! — walge must, tingimata must!"

Kadri lahwatas näost ja wajus tooli peale maha. "Teie arvate siis, et mille peal leinarilet tarvis läheb?" ütles ta wärisewa healega.

"Minge issa! kül Teie olete sa õritatud! Kui Teile "must" mitte ei meeldi, siis wödame tumepruuni. See fölbab sa."

"Ah, jätsle kleidi juttu! Mina olen üsna teise asja pärast siin."

"Noh, ma wödin juba arwata: misspäraast." "Jeesuse!

Teie olete siis seda sa juba tähele pannud?"

"Ammugi juba!"

"Jumala pärast, meister, aitoge mind ommetegi!"

"Aitan, jah aitan! Olen juba rassemaid haiged terwels teinud. Nääts oma seelt!"

"Mis?"

"Keel ajage wälja!"

"Mina?"

"Noh muidugi, kes siis muu? Mina tahab näheda, kas Teie häda juur mitte töhus ei ole."

"Minu häda? — Mul ei ole ju midagi wiga."

"Misle poolest pean ma teid siis aitama?" "Brants on surmahaije."

"Hm, hm, hm!" tegi Õkert ja waatas förwale; siis pani ta sää otsefisse peale.

"Kas Teid ei waewa peawalu, pereemand? —"

"Minul ei waluta midagi. Minge oma rohilise käpaga, ma ei fannata mitte, kui seegi mind puutub."

"Tohter wöib issa puutuda."

"Mille ei ole tohtert tarvis!"

"Et Teie seda arvate, see ongi ju Teie haigus."

"Missugune lambapea on Teile nüüd jälle rääsinud, et mina haige olen?"

"Minule ei ole seegi midagi rääsinud," kostis wärwiha meister pahaselt. "Mul enesel on nii palju arusaamist."

"Seeford olete Teie siisse tussunud. Brants on ju see haige."

"Wöi nii —? Mislega Teie oma ütlust põhiendate?"

"Iga lord tähendawat see eluotsa, kui seegi ennast nii äsitselt muudab, nagu minu mees, kes enne teiste seast löige üleannetum oli, ja nüüd on ta lahtus ise."

"Iga Teie ise olete oma mehe vastu juba funde laupa lablem, pereemand."

"Jah, sedi et —"

"Mis siis?"

"Arge waewage mind oma tüsismüstega ja tehke Brants terwels. Kui ta uue aasta siisse terwelt astub, siis toon ma Teile oma löige paremaste muumatud hani tingitusets."

"Seegi mõista, mitte hani, waid Teie enese pärast teen ma tööt, mis iganes wöimalik. Kas see lubamine ei tee Teid rahuliseks?"

"Ei, meister, sedi minu hing loormab hirmus saladus. — Oh, kui minu õrnetu mees teaks, mis ma tema eest salajas pean — —"

Katusse al olt äsitselt kolpati tulusa. "Jeesuse ja tööt pühad!" lisendas Kadri. "On seal seegi?"

"Minu isane lass ajab seal wist hiirt taga;" kostis Õkert liiresti ja hüüdis siis pimedasse nurka: "Kas sa püsid seal rahul, rumal loom!"

Hästi laswatatud lass tulusi sohe sõna.

"Teil on siis saladus oma mehe eest hoida? See on ülelohus."

"Muidugi!"

"Tunnistage female tööt lahetsedes üles, ehit ta annab Teile seda andeks."

"Ennemine lisen ma oma seele suust wälja, kui et ma female tööt räägin! — Jeesus, Maria ja Joosep! Ega Teie lass ommetegi hüssi ei ole läinud?"

Jälle olt kolpati tulusa, nagu oleksivad mõned lassi läinud asja tükid põrandale tussunud.

Katusse al jääi jälle tööt waissets. "Teil on siis, pereemand, õdeste Brantsu eest saladus varjata?"

"Jah, muidugi!"

"Kas Teie ei taba minu ees oma südant fergitada?"

"Oh Jumal! Oh Jumal!"

"Ah, ärge uitte ommetegi nii soledaste. Inimele wöib elsi ja kui Teie mõne rumala tüssi o!ete õra teinud, siis wöite seda alandlikult üles tunnistada —"

"Mis? Rumala tüssi? Alandlikult üles tunnistada? — Ma arwon, Teie olete veel hullem kui Teie lass, meister